

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Éloïse Cohen de Timary

Iubiri meteorice

Traducere din limba franceză de Diana-Alina Ene

Prolog

Ca un sportiv înainte de concurs, își repetă în gând mișcările. Sigur că ar fi preferat s-o facă la spital — ascultând bipul aparatelor și zdrăngănitul meselor mobile pe culoar când se împarte mâncarea, simțind mirosul dezinfectanților medicali și cel atât de familiar al aneztezicelor —, dar soarta a făcut ca ea să se afle undeva în Bretania, în casa veche cu pereți umezi și gresie ciobită de trecerea timpului. Se luminează de ziuă, iar afară e un frig năprasnic. Chiciura a acoperit ferestrele cu o pojghiță alburie, iar temperatura în interior nu depășește zece grade.

Scotocește o vreme în dulapul mare din lemn de cireș din hol, căutând o pătură sau un pled, dar nu găsește decât haine de ploaie și cizme de toate mărimile, găleți, lopeți colorate, o rachetă de tenis cu corzile uzate — miros de vacanță și de apă sărată —, așa că se duce să mai pună câteva lemne în șemineu. În minte îi vin imediat țipete vesele de copii ce se întorc alergând de la plajă, cu părul plin de sare, costumele de baie și roind în cadă... și își imaginează totodată și agitația perpetuă din casa aceasta mare, adulți ce izbucnesc în râs ori se ceartă, petreceri, cârnați pe grătar, salatiere pline ochi, sticle golite

unele după altele, mese prelungite la infinit, ultimul pahar băut cu ochii la stele și, brusc, toate aceste amintiri care nu sunt ale ei o deprimă. Scutură din cap ca să-și alunge gândurile negre, apoi merge din nou la bucătărie și dă drumul cafetierei. Marianne n-ar trebui să întârzie.

La etaj, Marianne e trează de multă vreme. De fapt, nici n-a prea dormit. Dar vrea să mai rămână un moment singură. Se apropie de fereastră, șterge aburul cu dosul mâncii și se uită la prunul bătrân din fundul grădinii, căruia i-au căzut toate frunzele. Crengile lui plăpânde și răsucite se profilează pe fundalul cerului ca niște umbre chinezești. Singură cu zorile care se ivesc ușor, Marianne tremură. Suflă de două-trei ori în pumni ca să se încălzească, apoi își ascunde mâinile la subsuori. În jur, ceața dimineții s-a așternut peste toată regiunea ca o pudră fină. Hornurile caselor vecine fumează liniștite. Timpul trece cu încetinitorul. Nu se aude nici cel mai mic zgomot, nicio mișcare. Doar una sau două păsări ce țopăie până la căsuța cu hrană din grădină pentru a ciuguli câteva semințe de floarea-soarelui — și la ferma vecină, un vițel ce se pregătește să vină pe lume.

Puțin mai târziu, Marianne stă pe canapeaua din camera de zi. Sub pledul care o acoperă până la gambe e goală. Închide ochii și strânge atât de tare din pleoape, încât motivele psihedelice încep să strălucească. Ar fi vrut să recite un poem, sau chiar o rugăciune, dar nu-i vine nimic în minte. Doar chipul lui Virgile și acele câteva imagini fugare pe care i-ar plăcea să le păstreze intacte pentru totdeauna — seara primei lor întâlniri și momentul în care i-a luat din mână țigara pe care se pregătea s-o

fumeze doar pentru a-i atinge buzele în mod indirect; prima oară când au văzut marea împreună, nu departe de aici; prima dată când și-au pus hainele în același dulap și și-au amestecat lenjeria în mașina de spălat; prima dată când s-au imaginat îmbătrânind împreună și mirosul pe care l-ar fi avut pielea lor atunci.

Inspiră profund și deschide ochii larg. Îi simte pe Virgile acolo, foarte aproape de ea. Îi simte respirația caldă, râsul solar, mirosul de pară proaspătă din adâncitura dintre clavicule. Invocă toți druzii și toate vrăjitoarele de pe pământ — ajutați-mă să mergă, murmură ea. Ajutați-mă, vă rog!

Femeia de lângă ea spune câteva cuvinte, o să fie bine, nu te teme, în timp ce îi pune o mână liniștitoare pe pântec. Apoi introduce delicat cateterul și, cu un gest sigur și precis, injectează conținutul micului tub — care, în clipa asta, e centrul lumii.

Redactorul-șef era acolo, în spatele biroului său, cu o cămașă deschisă ce lăsa să i se vadă părul cârlionțat de pe piept; avea o țigară între dinți și frunzărea nervos printr-un teanc de documente.

— E o adevărată nebunie, zise el, punând țigara aprinsă pe marginea biroului.

Mai scotoci câteva clipe printre hârtii, înainte de a găsi ce căuta.

— A, uite-o: e o pagină întreagă despre Paul Wiazowski. A apărut săptămâna trecută în State.

Marianne înșfăcă revista și redactorul-șef își luă țigara înapoi. Trase un fum adânc, cufundându-se în scaun, apoi își trecu mâna peste barba de trei zile.

— Oricum e ciudat, adăugă el. Tipul ăsta nu dă nici-odată interviuri. Iar tu, țac-pac, faci rost de o întâlnire pocnind din degete. Și unde anume va avea loc?

Femeia îi răspunse cu un glas mormăit și dădu paginile cu vârful arătătorului, până când găsi articolul cu pricina („Paul Wiazowski sau renașterea *french literature*”). Apoi puse revista pe genunchi și începu să citească. Articolul era o adunătură de clișee, un

portret al lui „Salinger din Ardeni“ — era originar din Charleville-Mézières, data nașterii necunoscută —, cu temele sale predilecte, metoda de lucru, chestii care se spusese deja de sute de ori.

— Mulțumesc, Vincent, spuse ea, punând revista pe birou. Dar cred că va merge. Trebuie să plec.

Trecuse atâta vreme de când voia să-i ia un interviu lui Paul Wiazowski. Avea chiar impresia că îl cunoaște deja, atât de mult o emoționa ce scria el, vibra cu toată ființa la vorbele lui așternute pe hârtie. Rareori mai citise ceva care să descrie sufletul omenesc cu atâta precizie și acuitate, iar talentul lui părea inepuizabil. Wiazowski observa ca nimeni altul detaliile cele mai mărunte ale cotidianului și știa să descrie emoțiile cele mai intime, pătrunzându-ți în suflet cu delicatețe, dar putea și să-ți strivească măruntaiele cu pagini de o violență și de o furie aproape de nesuportat. Oricum, nu ieșea întreg după lectura cărților lui. Doar zdruncinat, emoționat, tulburat. În plus, descopereai întotdeauna câte o frază ce-ți oferea un adevăr existențial, asemenea unei perdele pe care o întredeschizi în întuneric și care lasă dintr-odată să pătrundă lumina pură, arzătoare, orbitoare.

Marianne știa prea bine că Wiazowski nu dădea interviuri, cu toate acestea, trimisese o rugămintă editurii care-l publica. Nu se aventurase în formulări pretențioase, nu, avusese doar grijă să descrie efectul pe care îl aveau asupra ei cărțile lui — o fetiță aruncată într-un vagon scăpat de sub control, alunecând într-un montagnes russes cu viteza vântului — și așteptase. Trecuseră mai multe luni, își pierduse aproape orice speranță, când într-o zi, ca prin miracol parcă, primise o scrisoare prin care i se propunea o întâlnire cu Paul Wiazowski.

*

Fu nevoită să caute un moment până să găsească locul, deoarece editura nu-i furnizase decât niște indicații vagi. Rugă câțiva trecători să o îndrume, se întoarse de unde plecase, ca în final să se trezească în acea fundătură îngustă ce nu figura pe nicio hartă. Pereții erau plini de inscripții, mirosea puternic a urină, se vedeau mucuri de țigară peste tot, prezervative folosite și o pisică vai de capul ei care i se împletici printre picioare — ce clișeu, Dumnezeule, începe bine, gândi ea, imaginându-și totodată cum putea folosi toate acestea pentru viitorul articol.

Restul n-a mai fost o surpriză, o curte din spate sordidă, o clădire dărăpănată, cu ferestrele deschise prin care ajungeau până la ea clinchete de veselă, voci și sunetul spart al unui televizor. Cu siguranță că greșise adresa. Tocmai se pregătea să plece, când observă în stânga o ușă mică, ce părea ferecată. Intră fără să bată și fu imediat întâmpinată de un miros de tutun, usturoi și condimente și de vesela dezordine ce domnea înăuntru. Era un bar minuscul, nu avea mai mult de zece metri pătrați, cu cinci sau șase scaune așezate în jurul tejghelei și sticle de băutură aliniată pe o etajeră în spate. Pe pereți, poze vechi alb-negru din Tanger, Rabat sau Essaouira, o mulțime de oglinzi de mărimi și forme diferite, planșe botanice cumpărate de la târgul de vechituri, măști africane sculptate în scoarță de arbore de cauciuc, fluturi prinși cu ace în rame, câteva coleoptere, mai multe gravuri din secolul XIX — femei în posturi lascive, cu sâni grei și șolduri generoase — și, la picioarele tejghelei, un vraf de cărți așezate direct pe podea.

Barul, ținut de Kamel și Olive, era întotdeauna plin de lume. Rareori găseai un scaun liber, iar seara aceea nu făcea excepție. Lângă tejghea, doi băieți vorbeau tare și râdeau. Primul purta pantaloni galben-muștar, o cămașă în carouri și papion asortat și avea o mustață foarte fină, ca trasată cu tuș; celălalt, îmbrăcat într-un tricou marinăresc larg, avea chipul mat și colțuros, ochi frumoși, cenușii și mirosea tare a parfum, un amestec de vetiver, fulgi de săpun și paciuli. Lângă ei, un bărbos picotea liniștit, pierdut în gânduri, în timp ce un tânăr cu chip de serafim, bucle blonde și ten diafan, era cufundat în lectura unei cărți. Se întrețea uneori, când primea un mesaj pe mobil; se uita atunci la ecran cu un aer distrat, scria răspunsul, apoi continua să citească.

Ceva mai încolo era Paul Wiazowski. Cap ras, ochelari negri, tatuaj pe lobul urechii. Avea o halbă de bere în față și se pregătea să ciugulească niște melci à la marocaine dintr-un bol mic de ceramică.

— Ia gustă, zise el, întinzându-i bolul lui Marianne, fără s-o lase măcar să se prezinte. Coajă de portocală, anason, piper și puțin absint: nu mai cunosc pe nimeni care să prepare melci cum o face Kamel.

În spatele barului, Kamel, care tocmai termina de șters un pahar de vin, roși violent.

— Bunica mea, zise el cu un aer încurcat. Ea m-a învățat totul.

— Hei, hei, făcu Olive, oprind brusc shakerul pentru cocktailuri. Dragule, acceptă complimentul și tacă-ți gura!

Își însoți cuvintele cu un ușor ghiont din sold, la care Kamel se prefăcu că se vaită, apoi puse paharul la loc și lăsă distrat cărpa pe marginea chiuvetei. Murmură ceva

despre bunica lui, pe un ton încărcat de emoție. Olive zâmbi. Vărsă conținutul shakerului în două pahare cu marginea glasată cu zahăr colorat și le împinse pe tejghea, unul pentru pantaloni muștar și celălalt pentru bluză marinărescă parfumată, apoi se întoarse spre Kamel, zburându-i părul. Își umezi în gură degetul mare ca să-i șteargă urma de ruj de pe obraz.

— Cât mi-aș fi dorit s-o cunosc pe bunica ta, spuse ea. Sunt convinsă că ne-am fi plăcut foarte mult una pe cealaltă.

Răse ușor, da, cu siguranță că am fi făcut tot felul de nebunii împreună și, pe neașteptate, privirea i se umezi. Luă cărpa pe care o abandonase Kamel și o trecu rapid peste tejgheaua deja lună, aranjând încă o dată sticlele cu un gest automat. Era adevărat că și-ar fi dorit să o cunoască. I-ar fi plăcut s-o viziteze, să ia ceaiul împreună stând la palavre ore întregi, să-i pieptene părul rărit, să ronțăie prăjiturile uscate, ascultând la nesfârșit aceleași povești plecticoase — Kamel n-avea idee cât de mult. Pentru că din momentul în care renunțase să mai fie Luis, ca să devină Olive, nu-și mai revăzuse niciodată propria bunică. Nici mama. Nici vreun alt membru al familiei.

Marianne își scoase carnețelul și puse reportofonul pe tejghea.

— Ce bei? întrebă Wiazowski. Pentru că eu mai iau una.

Își șterse nervos fruntea cu un șervețel de pe bar și dădu berea pe gât.

— Locul meu e la masa de lucru. Printre stilouri, teancuri de foi și post-it-uri. Să inspir mirosul de cerneală ce se usucă. Să meșteresc la fiecare frază, refăcând-o, cizelând-o. Nimic altceva.

Trase bolul de ceramică spre el, făcând cochiliile melcilor să se ciocnească și, după o scurtă ezitare, scoase din buzunar scrisoarea lui Marianne, o despătură cu grijă și își așeză palma peste ea. *Dar acum suntem aici, tu și cu mine*, păru el să spună. Se întoarse spre ea și o fixă o vreme prin ochelarii negri.

— De fapt, ce anume vrei să știi?

Marianne se întrebase multă vreme cum să abordeze acest interviu, cu ce să înceapă și hotărâse să intre direct în subiect, punându-i întrebări despre felul în care scrie. Dădu drumul reportofonului, îl împinse ușor spre el și-și dresе vocea.

— Îmi imaginez că fiecare carte reprezintă pentru un scriitor un început de drum, spuse ea. Pe parcurs, dă piept cu tot felul de provocări, de încercări, se înșală, o ia de la capăt, ca să sfârșească prin a depăși toate obstacolele. Ce anume ați învățat dumneavoastră, scriind acest al unsprezecelea roman?

Îl văzu pe Wiazowski cum se încruntă pe sub ochelarii negri și-i face semn lui Kamel să-i mai aducă o bere. Luă o înghițitură zdravănă și puse paharul pe colțul scrisorii. Apoi, fără să mai stea pe gânduri, începu să povestească, cu ochii ațintiți asupra teșghelei.

— Totul a pornit de la o femeie pe care am văzut-o la spălătoria de la parterul clădirii în care locuiesc, o femeie foarte slabă și foarte singură, care se uita nemișcată la mașina de spălat, în timp ce-i dădea să sugă bebelușului ei. Stătea pe scaunul de plastic, cu copilul lipit de sânul stafidit și fixa hainele ce se învârteau încet, într-o parte și-n alta, în cuvă. Avea umerii lăsați și privirea pierdută. Părul încâlcit, lipsit de strălucire, îi cădea peste umeri, iar buza de jos îi atârna. Ținea copilul strâns în brațe, dar

acesta se zvârcolea și urla ca din gură de șarpe, puteai să vezi căpșorul minuscul lovindu-se de sânul sterp, ca și cum ar fi vrut să scape, în timp ce pumnișorii aceia strânși împingeau femeia din toate puterile.

Bărbatul mai luă o gură de bere și își aprinse o altă țigară din care trase o vreme în tăcere.

— Când am văzut acea scenă, am rămas încremenit. Mă mișca adânc. Eram sigur că găsisem ceva. Dar femeia trebuie că-mi simțise prezența, pentru că s-a întors spre mine, iar când privirile ni s-au încrucișat, am înțeles. Totul. Așa că am urcat la mine, cu gura uscată și sufletul zdrobit și am început să scriu povestea acelei femei pierdute care fură un nou-născut dintr-o piață publică. Sigur nu e al ei, îmi spuneam. Eu, care nu am copii, știam totuși că asemenea accese de nebunie sunt posibile, când se lasă seara și suntem copleșiți de singurătate și de un sentiment de gol interior. Am scris mai multe versiuni, dintr-o singură suflare, dar de fiecare dată era ceva care nu se potrivea. Personajul îmi scăpa printre degete, nu reușeam să-l fac viu. Ceva în fundal, ca o umbră, mă împiedica. Uneori, noaptea, femeia venea să mă bântuie chiar și în vis: era acolo, în fața mea, cu bebelușul devenit un tip mare, înspăimântător și musculos, pregătit să-mi spargă fața o dată pentru totdeauna. De unde știam, până la urmă, că nu era copilul ei? Nu știam nimic despre ea. Au urmat luni și luni de îndoieli, am abandonat totul de câteva ori și, în final, cu puțin noroc, am găsit o cale.

Își mușcă buza inferioară, dând din cap, ca și cum ar fi comis o gafă.

— Nu știu cum să păcălesc lumea în legătură cu ocupația mea, asta e clar.

Împinse reportofonul cu palma.

— De-aia refuz să dau interviuri. De-aia fac lansările doar în biserici. Ca să nu fiu obligat să vorbesc.

E adevărat, Marianne văzuse deja cu ochii ei lumea făcând coadă în biserică pentru un autograf de la Paul Wiazowski, care-și pusese o măsuță chiar lângă confesional. Își semna cărțile una după alta, dând din cap la complimente, strângând mâini, dar fără să pronunțe vreun cuvânt. Totuși, avea numeroase cititoare care-i mărturiseau în ce măsură cărțile lui le salvaseră viața — da, chiar așa — ajutându-le să se cunoască pe ele însele cu adevărat, să-și lărgescă perspectiva, să scape câteva ore de rutină, să se simtă mai libere, mai puternice, dar și mai importante. Toate voiau să stea de vorbă cu el despre asta, să înțeleagă de unde știa el atâtea despre ele, cum proceda, care era secretul său, unele îi propuneau chiar să iasă la un pahar după lansare, altele să înceapă să corespundeze. Existau și câțiva bărbați care treceau peste pudoare, îndrăznind să-și dezvăluie în fața lui latura sensibilă — de când vă citesc, văd lucrurile altfel, îi spusese unul dintre ei. Am reușit, în sfârșit, să renunț la slujba ce mă copleșea și să-mi părăsesc nevasta care mă înșela, îi mărturisise altul. Și toate astea, grație dumneavoastră, cărților pe care le scrieți. Vă dați seama? Paul Wiazowski asculta, semna ce avea de semnat, uneori zâmbea vag, dar nu răspundea niciodată, orice s-ar fi întâmplat. Nicio vorbă, nimic, *nada*. Ce tip ciudat.

Marianne încercă să-l încurajeze, ba da, ba da, e interesant, continuați, dar în loc de răspuns, Wiazowski dădea doar din cap, devenind din ce în ce mai nervos. Câteva picături de transpirație îi apăruseră deasupra buzei superioare. Marianne trecu la altă întrebare, încercând să-l ducă pe alt teren, mai sigur, mai puțin intim. Dar

nu mai era cazul. El se ridicase în picioare, punând o bancnotă pe tejghea.

Marianne își reciti însemnările, perplexă. Trei fraze nenorocite ca prinse din zbor cu o plasă de fluturi. Evident, cu materialul ăsta nu putea să scrie niciun articol. Îl și vedea pe redactorul-șef dând ochii peste cap în timp ce-și înghițea gura de cafea, apoi lăsând să-i scape cu o urmă de dispreț: mda, chiar mă miram, Paul Wiazowski, ăsta nu vorbește niciodată cu ziariștii. Nici măcar cu americanii, i-a refuzat pe toți. Nu tu emisiuni la radio sau la televizor. Nimic.

Kamel puse un pahar în fața ei și desfăcu o sticlă.

— Nu trebuie să vă simțiți prost, îi zise el servind-o cu un vin alb, foarte rece. Așa e Wiazowski. Complet imprevizibil.

Marianne fixă o vreme paharul, învârtindu-l între degetul mare și arătător. Condensul curgea pe pereții paharului ca niște lacrimi. Poate că o apucase pe un drum care nu i se potrivea, Facultatea de Litere, școala de jurnalism, oare era făcută pentru toate astea, cum ar putea ști, până unde să insiste și când să renunțe; din ce în ce mai des se trezea visând la o profesie manuală, cum ar fi să lucreze cu lemnul, să lucreze pământul, la țară, sau să frământa pâine într-o brutărie. Să facă ceva cu mâinile, să fie în contact direct cu materia, cu realitatea. Ceva cu utilitate practică. În loc de asta, se pricopsise cu articole ocazionale prost plătite, interviuri stupide și multă singurătate.

Își bău vinul dintr-o înghițitură, puse paharul la loc pe tejghea, apoi încercă să-i zâmbească lui Kamel pentru a păstra aparențele, chiar dacă îi venea să plângă, apoi comandă altceva. O margarita, poftim!

— Margarita, *very good idea!* exclamă bărbatul care intra în bar chiar în clipa aceea. Vreau și eu una. O să-mi aducă aminte de copilărie, adăugă el râzând.

Olive îi făcu ștregărește cu ochiul, bună, dragule, ce faci, în timp ce Kamel scotea două pahare de cocktail și desfăcea sticla de tequila.

— Hei, ce-i cu fața asta lungă? izbucni bărbatul, adresându-se lui Marianne. Nu vi s-a spus că aici e interzis?

— Încetează, i-o tăie Kamel. E vorba de Wiazowski. Fata avea întâlnire cu el și a lăsat-o cu ochii-n soare.

Tipul ridică mâinile în aer și le lăasă să cadă cu zgomot.

— Nemernicul, exclamă apoi exagerat de teatral.

Făcu o pauză semnificativă.

— N-am înțeles niciodată ce vedeți voi la tipul ăsta. Ai citit vreuna dintre fițuicile lui?

Kamel dădu din cap că nu.

— Sunt departe de a fi atât de grozave pe cât se spune, te asigur.

Se duse apoi să-i salute pe Benoît (tânărul cu tricou marinăresc) și pe William (cel cu pantaloni muștar), pupându-i zgomotos pe fiecare. După care înșfăcă cele două margarita pe care i le întinse Kamel și veni să se așeze lângă Marianne.

— Deci, pentru ce închinăm? o întrebă, strecurându-i paharul în mână, iar în acel moment degetele lor se atinseră. Pentru *adevărata* literatură?

Ea fu atât de surprinsă, că nu răspunse nimic, nefiind în stare decât să se zgâiască la el, la ochii foarte albaștri, la zâmbetul care lăsa să se vadă un incisiv puțin strâmb și la felul în care ridică paharul ca să închine, încremenind dintr-odată când recunosc melodia de la radio.

— O, ascultă asta, spuse el cu arătătorul ridicat și ochii larg deschiși.

Îi făcu semn lui Kamel să dea mai tare și începu să se fâțâie pe scaun, legănându-se de la stânga la dreapta în ritmul cântecului și repetând primele versuri: *Felicità/ È tenersi per mano/ andare lontano/ la felicità... Il tuo sguardo innocente/ in mezzo alla gente/ la felicità... È restare vicini/ come bambini/ la felicità... Felicità...*

Marianne îi urmărea buzele mișcându-se, privirea luminoasă, unghiile îngrijite; cunoștea versurile pe dinafară, făcând pe diva când era rândul femeii și dându-și aere de macho languros la partea cântată de Albano, trecând de la un rol la altul cu o veselie copilărească. Marianne își dădu voie să izbucnească în râs, vinul începând să-și facă efectul.

Înainte de finalul cântecului, bărbatul se opri să-și ia băutura și se întoarse spre ea.

— Când l-au cântat la Festivalul de la Sanremo în '82, Al Bano și Romina Power erau împreună și în viața reală, „fericirea înseamnă să ajungem departe, ținându-ne de mână”. Nu se poate spune mai bine, nu? făcu el apropiindu-și paharul de al lui Marianne.

Privirile li se întâlniră, strălucind ușor. Ciocniră aproape fără zgomot, apoi el sparse gheața:

— Eu sunt Virgile. Tu?

Virgile Lifar vorbea repede, așa că Marianne reuși foarte curând să adune toate detaliile pentru o schiță de portret a personajului.

— Unchiul meu mi-a transmis morbul, explică el. Grădina, anotimpurile, momentul ideal pentru recoltat: el m-a învățat totul când eram copil. Un bărbat și

un botanist nemaipomenit. Cultivă soiuri de trandafiri recunoscute la competiții internaționale și locuiește în Normandia, chiar lângă Varengeville-sur-Mer, știi unde e?

Marianne dădu din cap că nu.

— N-are importanță, continuă el, fluturând din mână. De la el am învățat să plivesc, să sap, să plantez, să tund vegetația, tot el mi-a arătat cum să citesc în stele, să ascult vântul, să interpretez mersul norilor. El mi-a trezit apetitul. Totul începe de acolo, nu?

După ce-și încheiase studiile, Virgile lucrase o vreme pentru o firmă de peisagiști cunoscuți, dar locul acela nu se potrivea nici cu felul lui de a gândi, nici cu aptitudinile sale, așa că în scurt timp începuse să muncească pe cont propriu. Și cum îi veneau o sută de idei pe secundă și era obișnuit să pună osul la treabă, lucrurile nu întârziaseră să se pună în mișcare. Începuse cu grădina unui prieten de-al unchiului, lumea îi admirase talentul, creativitatea, apoi se dusesse vorba despre cât era de priceput. Avusese diferite proiecte în zonă, apoi mai departe și încet-încet numele lui începuse să circule în mediul peisagiștilor.

— Ca să creez o grădină, prima dată mă interesez cine sunt oamenii din fața mea, îi explică el lui Marianne. Modul lor de a vorbi, de a-și decora casele. Felurile de mâncare preferate, mirosurile care le plac, culorile pe care le preferă.

Pe Virgile îl interesau oamenii, e drept, dar și absolut orice era nou. Putea vorbi cu aceeași încântare despre ultima specie de orhidee descoperită în Mexic, despre al doilea sezon din serialul său preferat, ori de rețeta de pui cu ghimbir pe care o încercase în ajun. Pe măsură

ce-l asculta, Marianne era din ce în ce mai desprinsă de lumea care-i înconjură. Virgile aspira tot — moleculele, particulele de lumină, până și bătăile inimii ei — și, în timp ce ea savura gustul acidulat și sec al margaritei, zgomotele se estompau, pereții începeau să se îndepărteze, aerul devenea fluid. Rămânea o singură întrebare: de ce trebuia să fie mereu, dar absolut mereu, atrasă de lucrurile complicate?

După ce termină a doua margarita, Virgile pronunță numele lui Andy.

— Un fotograf supertalentat, spuse el, agitând ce mai rămăsese pe fundul paharului. Un fel de amestec între Nan Goldin, Darcy Padilla și Antoine d'Agata. Marginalii, întunericul, târfele, cei ce trec neobservați, genul ăsta de chestii. *Trash* și poetic în același timp. Sunt sigur că în câțiva ani toată lumea va vorbi despre el.

Îi rosti încă o dată numele: Andy.

— Un tip remarcabil, adăugă, înghițind ultimele picături. Remarcabil, dar complet imposibil.

Îi făcu semn lui Olive să mai aducă două margarita.

— Și tu, ești scriitor, nu? Ori ar trebui să spun *scriitoare*?

Marianne se prefăcu încurcată, nu, nu, nici gând și ca să-i distragă atenția bău o gură din cocktailul ei, linse sarea ce i se lipise de buze și lăsă paharul jos.

— Dar e adevărat că scrii uneori, așa, pentru mine. De unde știi?

— Nu știu, răspunse Virgile. Doar că Wiazowski nu vorbește niciodată cu ziariștii, doar cu amicii. Literari.

— Ah.

— Și chestiile alea pe care le scrii uneori pot fi citite undeva? continuă el.